

HUUTOLAISPOIKA

Markku Mielonen

Huutolaispoika

Markku Mielonen

HUUTOLAISPOIKA

© 2024 Markku Mielonen

Kannen taitto ja kannen kuvat: Mielonen, Minna

Sisuksen taitto: Kesäniitty, Orvokki

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8335-1

1. LUKU

Veikko heräsi varhain aamuauringon pilkistäessä rakennuksen takana kasvavien puiden välistä. Hänen ei ollut liian kuuma maalata aamupäivällä talon etupuolen ikkunapuitteita. Iltaan mennessä on vuorostaan rakennuksen takaosa jäänyt varjoon.

– Onko sinun kuulosi huonontunut? Olen kutsunut monesti harjakaiskahville. Hörpätään kahvit pihakeinun ääressä, Annikki touhuua.

– Vetäisen viimeisiä maaleja. Tulen kohta, Veikko lupaa.

Veikko ja Annikki katsovat pientä taloa tyytyväisenä, sillä pitkä harras toive omasta uudesta talosta on tullut viimein päätökseen.

– Missä Otto-Veikko on? On pojankin tultava harjakaiskahville, Veikko katsoo ympärilleen.

– Jotta missä? Purolla aina puljautuu. Minäpä huutelen. Otto-Veikkoo..., Otto-Veikkoo...!

Ei mene kauan, kun punaposkinen poika nousee mäkeä ylös.

– Mitkä juhlat nyt on? Täytekakkukin napottaa pöydässä, Otto-Veikko ihmettelee.

– Onkin juhlan aihetta. Monivuotinen haave on nyt toteutunut. Lopultakin meillä on uusi mökki, Annikki tuumaa pyyhkäisten silmäkulmiaan.

– Haastakaahan lisää. En tiedä, mitä kaikkea mökin rakentamiseen liittyy, Otto-Veikko tivaa.

– On niin pitkä taival muistella. Jospa muistelisimme aina ennen nukkumaan menoa. Kerrohan sinä, miten neljäs lukukausi lähti koulussa etenemään, Veikko ehdottaa.

– Ei sen iloisempi ollut lähtö kuin aiempinakaan vuosina. Koulun pihassa Seppo Huuhta meinasi ottaa luulot pois. Hän näyttää lähes aina mahtiaan. Seppo muistaa yhtenään rehvastella, miten isot rakenukset heillä on. Sanoi, että meidän uusi mökki on samanlainen harakanpesä kuin entinenkin. Kehaisin siihen, että eipä pieru jää meillä pitkäksi aikaa paikalleen pyörimään. Heti luokkaan mentyämme Seppo kieli opettajalle, että minä olin puhunut tuhmia, kun olin sanonut pieru-sanan.

– Mitä Marjatta-opettaja sanoi? Annikki kysyy.

– Odottakaahan, ei tarvitse hoputtaa. Ei hän ollut vihainen, päinvastoin hymy naamalla karehtien sanoi Sepolle, että pieru on luonnollinen sana ja asia. Marjatta lisäsi kuitenkin, että asian voisi ilmaista toisinkin, esimerkiksi ilmanpoisto tarkoittaa samaa asiaa kuin pieru. Hän sanoi kuulleensa, mitä Seppo ensin sanoi minulle ja kysyi, oliko se tämän mielestä kauniisti sanottu. Seppo ei ollut kysymystä kuulevinaan vaan sanoi isänsä kertoneen, että opettaja on etelästä tullut kevytkenkäinen hemesti. Hän kehaisi isänsä tietävän paljon asioita ja tämän joutuneen käymään jopa Helsingissä. Sepon isä on kuulemma tärkeä luottamushenkilö Joensuun pankissa ja Keinuvaaran kunnanvaltuuston jäsen. Opettaja sanoi uskovansa Sepon isän tärkeyden ja muisteli tämän olevan myös seurakunnan luottohenkilö. Sitten opettaja kirjoitti taululle ”Opettaja on...”, jonka jälkeen oppilaat saivat jatkaa lausetta kirjoittamalla sen perään oman mielipiteensä opettajasta.

– Ja Seppoko lähti kirjoittamaan? Annikki hoputtaa.

– Ilman muuta, hän lähti oitis taulun luo ottamaan liidun kirjoitaakseen. Kohta taulussa luki, että opettaja on etelän kevytkenkäinen hemesti. Opettaja katsoi Sepon kirjoitusta ja totesi kenkensä olevan

melko kevyet. Mutta hän sanoi olevansa täysin tietämätön, mitä sana hemesti mahtaa tarkoittaa. Opettaja toivoi, että Sepon isä valaisisi hänelle asiaa. Sitten hän kysyi, onko minulla ja Raila Hiistolalla mieli-
pidettä hänestä opettajana.

– Menithän kirjoittamaan? Kerrohan, mitä raapustit, Veikko kysyy malttamattomana.

– Totta kai menin ja kirjoitin, että opettaja kohtelee tasapuolisesti kaikkia oppilaita.

– Voi miten nätisti kirjoitit. Löysit oikean ajatuksen. Olemme sinusta ylpeitä, Annikki kehuu ja pörröttää poikansa hiuksia.

– Hetken kuluttua Raila meni taulun luo kirjoittamaan ”Opettajaan voi aina luottaa.” Otan tätä kakkua kyllä lisää, sanoessaan Otto-Veikko lohkaisee ison palan kakkua. – Seppo kertoi vielä saman jutun kuin aina muinakin vuosina koulun alettua. Hänen vanhempansa eivät kuulemma ole nälkäisen näköisiä. Isä kuului syövän uunipaistista lusikalla läskit ja äiti lohkaisevan voita pilvin pimein piirakan päälle. Seppo sanoi teidän olevan laihoja kuin nälkävuodet.

– Tuo pitää paikkansa. Leivo lusikoi läskiä. Niin ikään Lotta vetäisee paksun kerroksen voita piirakoiden päälle, vaikka ne on voideltu voilla. Heh, laihoja me olemme. Onko Seppo mainostanut, miten paljon heidän perheensä on pelastanut orvoiksi joutuneita lapsia tai huutolaisia? Veikko kysäisee.

– Vielä kysyt! Tuon tuosta hän kehuu siitä opettajalle. Eikös Huuhdilla ole toinen rakennus navetan luona, jossa majoittuu orpoja ja köyhiä? Olen kuullut näiden tekevän kaikki työt Sepon kotona. Saa-
vatkohan Huuhdat orvoista ja köyhistä korvausta yhteiskunnalta?

– Älä Otto-Veikko haasta kenellekään, mitä saat nyt kuulla. Kyllä Huuhdan perhe saa hyvän korvauksen jokaisesta heillä asuvasta hohottavasta henkilöstä. Kaiken lisäksi nämä tekevät kaikki talon työt. Nyt Huuhdat ovat ruvenneet hmm... hoitamaan kehitysvammaisia-
kin. Mielipiteeni on, että Leivo ja Lotta ovat kaikkein suurimpia

vammaisia. Heidän Seppo-pojastaan on tulossa hyvää vauhtia samanlainen kuin vanhempansa, Veikko pohtii. – Hoidettaville ei anneta kunnon ruokaakaan. Lapsilla ei pitäisi teettää raskaita töitä. Olin leimaamassa Huuhtien metsää, kun johtajia tuli tarkastamaan holhottavien asuinoloja ja muita olosuhteita. Käynnin ajaksi Huuhdat laittoivat puhtaat liinat pöytien päälle ja jokaiselle asukkaalle pyhävaatteet. Tarjoilu oli vähintään yhtä runsas kuin joulupöydässä. Kuulin johtajien tuumaavan, että Leivo ja Lotta Huuha ansaitsevat entistä suuremman korvauksen huutolaisista. Heti vieraiden lähdettyä pyhävaatteet hävisivät huutolaisten yltä, Veikko lisää surullisena.

– Oletko sinä isä metsähera, kun sanoit tehneesi leimauksen Huuhtien metsään? En oikein tiedä, mistä työstä saatte palkkaa.

– Tosiaan ei ole tullut kerrottua tarkemmin, mitä työtä teemme. Kerro Annikki sinä ensin, mistä työstä sinulle maksetaan tiliä.

– Olen töissä kunnassa. Teen kaikkia vastaantulevia töitä. Täytteen kaikenlaisia lomakkeita. Myös siivoustöitä tulee eteen. Jos on tarvetta, järjestän juhlatarjoiluja. Sanoisinko, että olen kunnassa joka paikan höylä.

– En ole mikään iso herra. Luonnossa saan tehdä työtä. Isäni teki leimauksia ja suunnitteli kaikkea muutakin, esimerkiksi mihin voisi rakentaa metsäteitä. Isän aikaan oli tullut paljon uusia metsäteitä. Nyt ne ovat alkaneet yleistyä. Nykyisin teen töitä Hiistolän Ismon kanssa, Veikko selittää.

– Railan isän kanssa? Otto-Veikko varmistaa.

– Railan isän kanssa suunnitellaan metsässä töitä, mitä pomot antavat tehtäväksi. Kahdestaan on muutenkin parempi työskennellä. Yhtenä on oltava menossa Tyrskyjärven yli. Monta ihmistä on Tyrskyjärvi ottanut, se on niin arvaamaton järvi. Se näyttää tyyneltä, mutta kohta vaahtopäät iskevät vastaan.

– Joko tänä iltana kerrot tämän talon rakennusvaiheista? Otto-Veikko kysyy.

– Entä jos aloitan tarinoida joulunpyhinä. Silloin olisi paremmin aikaa. Mennään katsomaan purolle, miten sinun tekemäsi myllyt pyörivät.

– Onko tämä paikka saanut nimensä purosta?

– Hyvä kysymys! En ole muistanut kertoa. Purosta tämän nimi on tullut. Monta sukupolvea on elänyt tällä paikalla. Leipä ei ole ollut leveää, jollakin lailla vuodet ovat vaihtuneet, Veikko toteaa.

2. LUKU

Otto-Veikon isä oli arvellut, että Leivo Huuhta saattaa tulla koululle puolustamaan poikaansa. Opettaja on juuri lopettanut aamunavauksen, kun luokan ovi tempaistaan auki.

– Meidän poikaa ei nöyryytetä koko luokan edessä! Leivo alkaa paasata puuskuttaen ja pyyhkii samalla hiekiä kasvoiltaan.

Leivo siirtyy taulun luo alkaen lukea, mitä oppilaat ovat opettajasta kirjoittaneet.

– Hyvää huomenta Leivo. Mukavaa, kun tulit tutustumaan oppituntiin, Marjatta tervehtii kohteliaasti.

– Jo on aikoihin eletty, mitä kohteliaisuuksia on töherretty tauluun. Pojan kirjoitus pitää paikkansa, muu on pelkkää mielikuvitusta, Leivo uhoaa ja pyyhkäisee kirjoituksia pois jättäen poikansa Sepon kirjoituksen pyyhkimättä. – Jos joku teistä ei vielä tiedä, olen kuulu Korkkimäen isäntä. Minä määrään tämän koulun toiminnasta. Tulikin valittua sinut tämän koulun opettajaksi. Olet melko aikaansaamaton, Leivo moittii tuohtuneena luokan edessä.

– Näköjään tänne tuli pätevä opettaja, joten poistun luokasta. Hyvää oppituntia! Marjatta toivottelee lyhyesti ja lähtee vähin äänin kohti luokan ovea.

Ennen pitkää oppilaat Seppoa lukuun ottamatta lähtevät luokasta Marjatan perään. Leivo jatkaa valittamistaan poistuessaan luokasta hetkeä myöhemmin poikansa Sepon kanssa.

– Meidän Seppo ei tule enää kouluun. Teen opettajasta valituksen. Korkkimäen ihmisiä ei kohdella tällä tavalla.

Oppitunti jatkuu kuin mitään ei olisi tapahtunut. Yhdessä tuumin oppilaat käyvät kirjoittamassa uudelleen taululle Leivon pyyhkimät tekstit.

Muutaman päivän kuluttua Seppo tulee kouluun ja pyyhkii heti tultuaan taululta pois kirjoittamansa ala-arvoisen mielipiteensä. Hän ei niele täysin pahaa oloaan, vaan hänen on saatava vielä sanoa viimeinen sana Otto-Veikolle. – Harakanpesä on teidän uusi mökki!

Joulu lähestyy kovaa vauhtia. Talon takana oleva puro saa osittain jääkannen. Se ei jäädy kokonaan koko talvena. Purossa on melkoisia putouksia, joihin vesi taiteilee jääveistoksia. Veikko on vakuuttanut, että vesi riittää Tyrskyjärvessä. Niin kauan kuin Veikko muistaa jääaiheet ovat joka talvi olleet uudenlaisia.

Otto-Veikon mielestä hänen pieni huoneensa on viihtyisä. Sen ikkuna ei mene talvellakaan jäähän. Entisessä talossa ikkuna jäättyi usein. Sen alla pidettiin pientä ränniä, jonka toinen pää oli hieman alempana toista. Ikkunasta sulanut jää tipahteli rännin päässä olevaan peltipurkkiin.

Kaikki huonekalut eivät ole peräisin entisestä talosta. Veikko nikaroi uuden sängyn ja pienen kaapin. Lipaston, jonka tason päällä keskellä on iso peili, hän kävi ostamassa huutokaupasta. Otto-Veikko tykkää lipastosta. Sen alaosassa on kaksi leveää vetolaatikkoa, kolmanneksi ylin laatikko on kolmiosainen. Peilin molemmin puolin on säilytysrasiat, joiden etupuoli on vihertävää syheröistä lasia. Lipaston taakse on kirjoitettu sen valmistumisvuosi. Otto-Veikon mielestä lipasto on suoranainen aarre, onhan sillä ikää jo toistasataa vuotta.

Hämärtää, kun Otto-Veikko palaa puroilta. Joka joulu puron luona palaa kaksi kynttilää, jotka ovat suojassa jääseinän takana. Jääseinä on

tehty sangossa jäädytetystä vedestä. Vesi on jäätynyt ensin reunoilta, ja keskelle on jäänyt aukko kynttilää varten. Veikko on kertonut Purolan suvun laittaneen vuosi toisen jälkeen kynttilät palamaan purolle joulun kunniaksi. Mikä parasta, kun Otto-Veikko sammuttaa huoneestaan valon, hän näkee kynttilät huoneensa ikkunasta.

Tultuaan saunasta Otto-Veikko huomaa, että pukki on tuonut lahjoja kuusen alle. Hän menee huoneeseensa ja käy istumaan sängylleen selkä seinää vasten. Elli-kissa hypähtää sängylle ja puskee Otto-Veikon jalkaa. Se hyppää tovin kuluttua sängyltä ja menee Annikin syliin. Annikin ollessa kotona Elli seuraa lakkaamatta hänen kintereillään. Yönsäkin Elli viettää lattialla Annikin sängyn luona. Kissan ei tarvitse levätä pelkän lattian päällä, sillä Veikko on nikkaroinut sille oman sängyn. Siihen on laitettu pehmusteeksi pieni peitto.

Otto-Veikko katsoo kolmea lahjakääröä pohtien, minkä avaisi ensin. Hän päättää avata suurimman viimeisenä ja siirtää sen syrjään. Ensimmäisestä paketista putkahtaa esiin karamellipussi. Toisesta käärestä paljastuu kirja, jonka kannessa lukee ”Intiaani Nopsajalka”. Pian kolmaskin paketti on avattu. Otto-Veikko katsoo haltioissaan kädessään olevaa punaista autoa. Juuri tällaista autoa moni luokan pojista on toivonut. Auton kupeessa on pieni avain. Kun avainta kiertää, kuuluu pientä rahinaa. Auto säntää hurjaa vauhtia eteenpäin, kun Otto-Veikko laskee sen lattialle.

Äiti kutsuu Otto-Veikon tupaan. Entuudestaan Otto-Veikko tietää äidin lukevan jouluevankeliumin. Hetki on juhlallinen. Uudessa talossa joulutuntuu entistä juhlavammalta.

– Tässä on vielä pieni lahja, en laittanut sitä paperiin. Et ehkä vielä tykkää tästä. Koeta säilyttää tämä pieni virsikirja mahdollisimman kauan, Annikki ehdottaa.

Otto-Veikosta pieni virsikirja on kaunis. Ensimmäiselle sivulle on kirjoitettu ”Hyvää joulua uudessa kodissa! Äiti ja isä”. Perinteen

mukaan pöydässä on juhla-ateria. Elli-kissa on hypännyt penkille Annikin viereen.

– Toissa päivänä pyörähdin pankinjohtajan luona. Olet Urmaksen tavannutkin. Hänen isänsä on – voi sanoa – viimeisen päälle kaveri. Vein pankkiin säilytettäväksi tätä paikkaa koskevat asiakirjat. Koskaan ei tiedä, mitä elämä tuo tullessaan. Joka tapauksessa paperit löytyvät pankkiholvista. Urmaksesta on tullut isäänsä. Sanoi, että pankki ei veloita papereiden säilyttämisestä.

On myöhä, kun Otto-Veikko katsoo ikkunasta puron luona palavia kynttilöitä. Ne valaisevat pienen alan purosta. Kun katsoo tarkemmin, pakkaskeijut tanssivat valtoimenaan kynttilöiden ympärillä. Ennen nukahtamistaan Otto-Veikko muistaa, että Raila tulee huomenna vanhempiansa kanssa vierailulle.

Ennen puoltapäivää Hiistolan perhe saapuu hyväntuulisena tuoden mukanaan joulutuliaisia.

– Hyvät joulun toivotukset! Tulimme tänäkin jouluna kylään, Emma toivottelee.

– Voisitte tekin tulla vuorostanne meille jonakin jouluna. On joulun tuntua, lunta on viime yönäkin tullut lisää, Ismo tuumii.

– Käykää pöytään, otin juuri ruoan uunista. Vaikka itse sanon, tämä uusi uuni on loistava paistamaan, Annikki kehaisee.

– Eikä niin paljon käy nurkista veto kuin entisessä harakanpesässä, Veikko naurahtaa.

– En näin joulun aikaan kehtaisi Korkkimäen asujista puhua, mutta on vaan kerrottava, Emma aloittaa. – Olin leipomispuuhissa eilen, kun vanha isäntä Taavetti tuli käymään. Jo ovilta hän komensi keittämään monta kupillista kahvia ja laittamaan piirakoita pöytään. Ilman muuta keitin kahvit. Olisin tehnyt niin komentamattakin. Tiesin senkin, että Taavetilla on tapana kääriä piirakoita mukaansa. Niin teki nytkin, kaksikymmentä piirakkaa lähti Taavetin matkaan. Hän sanoi

erityisesti poikansa Leivon tykkäävän piirakoista, ja hyvin ne ovat lapsenlapsellekin – Sepolle – ruvenneet kelpaamaan. Sain nuhteita piirakoista, kun ne eivät olleet riittävän rasvaisia. Taavetti silitti pulleaa mahaansa ja kehui Korkkimäen isäntien olevan oikean isännän näköisiä. Tiesin, mitä juttua tulee seuraavaksi. Taas Taavetti toisti saman kuin ennenkin käydessään. Hän sanoi, että niin teidän kuin meidän olisi myytävä maat Huuhdan suvulle. En ole viime aikoina kuullut puhuttavan kuin korkkimäkeläisistä, heidän oikea sukunimensä on Huuhta. Aloin jo vähän hermostua, enkä ihan vähääkään, suorastaan käskin Taavetin poistua. Suosittelin Korkkimäen isäntää lähtemään piirakoiden syöntiin kotiinsa.

– Hermostuiko Taavetti? Annikki kysäisee.

– Eivät sanani tehneet mitään vaikutusta. Hän sanoi ottavansa sinusta tai minusta uuden akan. Hän ei kuulemma olisi niin nälkäisen näköinen kuin meidän nykyiset miehemme.

– Taavetti on kosinut minua monesti. Hän tuntuu olevan tosissaan. Taavetin ajatus on mennyt jollakin tavalla pieleen. Hän luulee, että voi tehdä mitä vaan, jos on valtavasti omaisuutta, Annikki miettii surullisena.

– Vielä mennessään Taavetti sanoi meidän tilojen kuuluvan lähiaikoina Huuhdan suvulle. Nythän minä vasta joulujuttelut keksin! Emma päivittelee.

– Miksipä emme voisi Korkkimäen asukkaista jutella. Monesti olen miettinyt, onko niillä sielua ollenkaan. Korkkimäkeläiset ottavat holhottavaksi orpoja. Nytkin heillä on kaksi kehitysvammaista, jotka tekevät kaikki tilan työt. Entä Valdemar? Ikää on kohta kahdeksankymmentä vuotta, pienestä saakka on tehnyt orjatyötä. Ei edes kunnan ruokaa saa. Näin itse, kun Valdemar söi sioille menevää ruokaa. Vedet silmissään hän sanoi, että ei jaksaisi muuten tehdä töitä, salaa on syötävä. Eikö yhteiskunta tee asioille mitään? Veikko tiuskaisee.

– Eivät tee, sillä korkkimäkeläiset ovat lahjoneet kaikki kunnan luottamusmiehet. Myös lääkäri katsoo läpi sormien. Kaiken huipuksi seurakunnan työntekijä ylistää, miten kristittyjä Korkkimäkiset ovat, Ismo päivittelee.

– Oikeastaan Railan ja Otto-Veikon on tiedettävä enemmän Sepon kotiväestä, koska olemme puuhaamassa yhteistä pientä sähkön-tuottajaa Tyrskyvaaraan. Kerro Veikko siitä tarkemmin, Emma hoput-taa.

– On ollut aikomus kertoa tämän mökin rakennusvaiheista. Jospa aloitan iltapäivällä kertoa Railalle ja Otto-Veikolle. Nyt kerron Ismon kanssa, mitä puroon on aikomus tehdä. Meidän ja Ismon maat yletty-vät Tyrskyjärven rantaan. Tyrskypuro kulkee meidän mailla. Jo isäni sanoi, että puroon saisi hyvinkin pienen laitoksen, joka toisi sähköä sekä meille Kivikon että Hiistolän perheelle. Jatka Ismo, miten olet asiaan suhtautunut.

– Muistan kuin eilisen päivän, kun sinä Veikko ensimmäisen ker-ran ehdotit voimalaa. Alussa se tuntui mahdottomalta, mutta kävimme monen asiantuntijan luona. Muutama täällä paikan päällä käynyt insi-nööri suhtautui asiaan myönteisesti. Lupa-asiatkin ovat meillä kun-nossa. Alussa ihmettelimme, kun Korkkimäen isännät eivät tehneet valitusta voimalan tulosta. Pian asia valkeni. He olivat kerskailleet pakkolunastavansa meidän asuinpaikat sitten, kun voimala alkaa tuot-taa sähköä. Heillä on kuulemma siihen omat konstinsa, Ismo tuhahtaa.

– Milloin voimalan rakennus alkaa? Raila innostuu.

– Ensi kesänä aloitamme perustuksien teon. Jos ei tule ongelmia, tilaamme koneet lopullisesti. Kaikki on sovittu valmiiksi, siinä ei ole epäselvyyttä. Muuten, sähköä tuottavat koneet tulevat alun perin Sak-sasta. Niitä on Helsingissä varastossa. Voi olla, että loppukesällä saamme sähköt omasta Tyrskypurosta, Veikko myhäilee.

Kun Hiistolan Emma ja Ismo lähtevät kotiin, Raila jää vielä Kivikkoon. Annikki on luvannut tehdä Railalle nukkumapaikan tuvassa olevaan ylimääräiseen sänkyyn.

– Käymme Railan kanssa tulevan sähkölaitoksen luona. Lupasit kertoa tänään meidän talon vaiheista, Otto-Veikko muistuttaa isäänsä.

– Ainakin aloitan kertomisen. Sillä aikaa, kun käytte purolla, otan pienet nokoset, Veikko ehdottaa.

Ulkona on kohtalaisen pimeää – eikä ihme – aurinko ei ole tullut koko päivänä esiin. Otto-Veikon tallaamat polut ovat saaneet ohuen lumipeitteen. Mitä lähemmäksi puroa tulijat tulevat, sen voimakkaammaksi iloinen solina muuttuu. Raila pysähtyy ja katsoo lumoutuneena puromaisemaa. Jääpuikot ovat tehneet omanlaistaan taidetta pienen putouksen reunoihin. Vedestä nouseva usva tuo satumaisen vaikutelman.

– Miten sait nuo kaksi jäälyhtyä tuonne putouksen reunalle? Raila kysyy ihmeissään.

– En olisi yksin saanut. Laitoimme ne isän kanssa. Meillä on pitkät tikapuut. Niillä laskeuduin, ja isä oli koko ajan auttamassa. Isä kertoi, että Kivikon miehillä on ollut tapana – jopa velvoite – viedä jouluisin kaksi jäälyhtyä tuonne alas. Sen jälkeen on tuotava kaunis tyttö ihailemaan puron maisemaa.

– Nyt taidat vitsailla. Sitä paitsi en ole edes kaunis, Raila epäilee.

– En vitsaile, olethan koulun kaunein tyttö. Kaikki ovat sitä mieltä. Kuulin yläluokan tyttöjen kehuvan, miten kauniit ruiskukan-siniset silmät sinulla on. Toinen kehui sinun valkoisia pitkiä hiuksia. Tuntuuko sinusta pahalta, kun Seppo sanoo meistä tulevan aviopari.

– Ei tunnu pahalta, oikeastaan nautin siitä. Ajattele, jos aikuisina olisimmekin aviopari, tietysti olisi mukava saada myös lapsia.

– Luulin, ettet tykkää Sepon jatkuvasta kiusaamisesta. Eivät minuakaan Sepon sanat haittaa. Olen itsekin pohtinut sitä, jos olisimme

Korkkimäen kartanossa asuvat Huuhdat määräävät lähes kaikista asioista Keinuvaaran kunnassa.

Huutolaiset ja kehitysvammaiset asuvat Korkkimäellä navetan ladon takana rähjäisessä rakennuksessa. He tekevät kaikki kartanon työt. Huuhdan isännät saavat asukkaista ruhtinaalliset korvaukset.

Kartanossa pidetään vuosittain kesäiset pelastusseurat. Synnit ajetaan pois yhteisessä saunaillassa. Lopullisesti huuhdellaan syntitaakka Tyrskyjärveen. Sunnuntaina on vuorossa kiitospuheiden vuoro.

9 789528 083351